

I სენა

მეტეხის სასახლე, სვედ დარბაზი, დიდ-ბუღალა ყრადობა...
მეხი — არ გავეგებნეთ!
— არ გვიხილა მუდელ!
— არ ვიხილავივინა!

თუ ვაბატონებ ბაგრატიონი,
და მე დიმიტრის თავმოქროლისა
ავიდა ქართლის ტახტზე დიდებოთ!

მაგანძე: მაშ მართალია გიორგის მოსვლა
თავმოკვეთლის დიმიტრის ძისა?
მხატვრო: დიდი, ხალ კიდევ შემოვა თბილისს!

მაგანძე: შეუწოდებელი, ვეგბ ვაცხელეებს
სიტყვას ცხელეობით მეუბნებოდნენ?
მხატვრო: უფლის გაყრდნის არ დაწყობის!

სხვათაგან: არ ვეთანხმები მე მკურნალებს,
რომ გავაქარებთ ბაგრატიონს.
სისხლი ხომ სისხლით გაიბანებ?

მ. ლენინის ისტორიული დრამა „გიორგი ბრწყინვალე“, რომელზეც სტალინი ამჟამად მუშაობს, ეხება XIV საუკუნის ბიზანტიის იმპერატორს, რომელიც ბიზანტიის იმპერატორს მარკოპოლოს ქართული წარმომადგენლებს წინააღმდეგობას უწევდა...

მეხი: არა, არ გვიხილა მუდელ გეგბეა,
პატარაწილია და ბატონის ხეობა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...

მეხი: არა, არ გვიხილა მუდელ გეგბეა,
პატარაწილია და ბატონის ხეობა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...

მეხი: არა, არ გვიხილა მუდელ გეგბეა,
პატარაწილია და ბატონის ხეობა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...

ხალეე წამოვალ შენზე ლაშქრულად.
წინ ვადავლივ, ლომი ჰაბუკო!
მამულს დაგირბევ, ცეცხლს შემოვავარი,
სახლს თავს დაგაქვევ, მთას გაგვავებ,

მეხი: არა, არ გვიხილა მუდელ გეგბეა,
პატარაწილია და ბატონის ხეობა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...

მეხი: არა, არ გვიხილა მუდელ გეგბეა,
პატარაწილია და ბატონის ხეობა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...

მეხი: არა, არ გვიხილა მუდელ გეგბეა,
პატარაწილია და ბატონის ხეობა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...

არცა ლალატი, არცა მოწამლი,
არც შემოხინთი არ მიგინა...
მეტეხი, წყენა სულ მისგანე მაქენ.
გადახდა ვალო საზღაურსა...

მეხი: არა, არ გვიხილა მუდელ გეგბეა,
პატარაწილია და ბატონის ხეობა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...

მეხი: არა, არ გვიხილა მუდელ გეგბეა,
პატარაწილია და ბატონის ხეობა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...

მეხი: არა, არ გვიხილა მუდელ გეგბეა,
პატარაწილია და ბატონის ხეობა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...

ალექსანდრა მთელიანი

ნ. ბაკათაშვილის ზიღოსოვნიკი

განვიხილოთ უფრო ახლოს ბარათა-შვილის შეხედულებანი სიყვარულზე.
გ. ქიქოძე ცილობის ბარათაშვილის პლატონის მიმდევარს გამოაცხადოს
სიყვარულის საკითხებში და ამით უფრო
გააღიაროს თავისი შეხედულებები
იმის შესახებ, ვითომ პოეტმა იდეალის-ტიკა...

მაგრამ ჩვენი ავტორი, არჩევს, რა
ბარათაშვილის ფილოსოფიური იდეები,
როგორც არ უნდა უნდა უნდა გვეჩვენებოდეს,
„მერანში“ სხვა ვერავითარ
ფილოსოფიურ იდეას ვერ ხედავს,
გარდა შემდგომისა: „აღმაიანის ცხოვრება
არის უმთხრლო სრულიად დაუსრულებელი
სიღრმის სიღრმე, ის სცილობს გადალახვის
ბიერის საზღვარს, ამ ციდან არაფერი
ჩრდება, გარდა გათვლილი გზისა“...

დავავიბთ ჰუმანიტარულ ავტორიტეტს.
მისი აზრით, მხოლოდ სოციალური
სილამაზიანად წარმოდგარი სოციალური
„ცვალებადობა, წარმავალი და უმტკიცებელი“
როგორც თვით ხორცი. ეს სწინააღმდეგობა
პირველყოფილ სტრუქტურებშია.
„რად ჰყვედრი კაცსა, ბანოვანო,
პორუტკივობას?
თუ ვეძლერი შენ ტრფილისა ცვალებადობას?
რომ არ გემსკვალვის საფუძველი
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...
მეხი: ვინაა მუდელი, ვინაა გეგბეა...

სულს, ეკ... ნას, „საყურე“, სატრფილი,
მასხობის თვალნი შენა“...
„მეც ვარს თვალნი, მიხედვითობა“,
„შეწირობა ცრემლით, ქართლ მანვლი-ბელს“,
„ნა... ფორტაბანოზედ მიმ-ღერალო“,
„როს ბედნიერ ვარ შენთან ყოფილი“...
„ველა ამ ლექსში—სინი ვი ცოტა
როდია პოეტის საერთო მემკვიდრეობა
და ბარათაშვილი სწერს თავისი
სატრფილის გარეგნობაზე არა ვა-ვართი
და თორიდე ხაზით, არამედ
მთავარი სახითა და გულსყურით.
ამასთანვე სწერს არაჩვეულებრივი
ენებით და ჩამწვდომობით, თუმცა
არასდამინე ვულგარობაში არ ვარ-ღებია.
განა ისეთ ადამიანს, ვინც მიწიერ
მშვენიერებას უპყროვდა,
შემოლო
თუნდაც მხოლოდ ერთხელ დაიწერა
ასეთი სიტყვები?
„მუშუნა თვალნი,
გულთა მომკვლენი
მოციანობენ,
პაწუხ ტუნენ
ვარდებს ნაფურცლნი
სუნისა მომპრევენ“
ანა:
„მეყვარს თვალნი, მიხედვითობა,
მეყვარს თვალნი, მიხედვითობა,
მეყვარს თვალნი, მიხედვითობა,
მეყვარს თვალნი, მიხედვითობა...“
რომელი ერთი მოვყვანოთ? მაგრამ
მოყვანილიც კმარა.
ბარათაშვილის პოეტური მწიგნარი
არ ეპარება სატრფილი
არა მარტო გარეგნობაზე, არამედ
სილამაზე, არამედ გარეგანი სამყაროც
კი განსაკუთრებულ ღრმა და სულში
ჩამწვდომობით აღწერს
„მეც ვარს თვალნი, მიხედვითობა,
მეყვარს თვალნი, მიხედვითობა,
მეყვარს თვალნი, მიხედვითობა,
მეყვარს თვალნი, მიხედვითობა...“
„მეც ვარს თვალნი, მიხედვითობა,
მეყვარს თვალნი, მიხედვითობა,
მეყვარს თვალნი, მიხედვითობა,
მეყვარს თვალნი, მიხედვითობა...“

